

EL LLIBRE DE LA SETMANA

PERFIL

L'ESCRITOR KARL OVE KNAUSGÅRD (OSLO, 1968) VA DEBUTAR EL 2009 AMB EL PRIMER VOLUM DEL PROJECTE 'LA MEVA LLUITA'. ELS SEUS LLIBRES AUTOBIOGRÀFICS L'HAN CONVERTIT EN UN FENOMEN INTERNACIONAL. ARA SE'N PUBLICA EL CINQUÈ VOLUM.

Knausgård contra ell mateix

MARINA PORRAS

Des que vaig llegir les primeres pàgines de l'autobiografia en sis volums de Karl Ove Knausgård, em pregunto si m'hauria de sorprendre obrir un dia el diari i trobar-hi una notícia que explica que l'escriptor noruec s'ha suïcidat. Ho penso perquè Knausgård em va fer entendre de seguida que trobar el sentit de les coses era una lluita esgotadora, una resistència que ell només podia combatre escrivint i que, tot i sortir-se'n molt bé, no l'acabava de satisfer mai. Hi ha una anècdota on explica que la felicitat és banal, però el que la segueix –el sentit– no ho és gens. I explicava que, quan ell mirava un quadre bonic, plorava però en canvi quan mirava els seus fills no. Els estimava moltíssim, però el sentit que produïen no era suficient per omplir tota una vida. Almenys no la seva. Jo creia que donant-li espai i pàgines per explicar-se podria entendre'l millor i saber si

m'havia de sorprendre o no amb el seu possible suïcidi. Havent llegit *Dies de pluja*, el cinquè volum del projecte, encara no ho puc respondre.

En aquest llibre es veu molt bé el motiu del títol de l'autobiografia (*La meva lluita*), perquè tota la narració és una batalla de Knausgård contra ell mateix. *Dies de pluja* explica, com cap altre volum, d'on surt el Knausgård escriptor, d'on neix aquesta ambició que és tan difícil de justificar. I és, també, un pas més en la intenció del noruec per veure “com de lluny podia portar el realisme abans que es fes impossible de llegir”. I no només se'n surt sinó que reafirma el que ja sabem, que és un dels millors escriptors vius que podem llegir.

Dies de pluja és l'educació sentimental d'un escriptor contemporani. El llibre explica la vida de Knausgård a Bergen des de l'any 1988 fins al 2002, dels seus 19 anys als 33. Estudia en una acadèmia d'escriptura, intenta escriure poesia i fracassa, intenta escriure assaig i fracassa. Toca en un grup de música. Surt de festa per la ciutat. Beu molt, beu massa, es posa violent i agressiu, té problemes seriosos amb l'alcohol. Llegeix de manera obsessiva. Estudia literatura comparada. Estudia història de l'art. Treballa en un sanatori, treballa en una ràdio fent de periodista cultural, treballa en una petrolera. S'enamora tres vegades, li trenquen el cor, és infidel, es casa, es divorcia, no es deixa estimar mai del tot. I, per damunt de tot, passen catorze anys de lluita intentant escriure. Catorze anys de sentir la seva vida aturada. Catorze anys d'inseguretat, de dubtes, de fracassos i de depressions fins que aconsegueix publicar una novel·la. Com sempre amb Knausgård,

DIES DE PLUJA
KARL OVE
KNAUSGARD
L'ALTRA/
ANAGRAMA
TRAD. ALEXANDRA
PUJOL
720 PÀG. / 25,90 €

AQUESTA ÉS UNA NOVEL·LA SOBRE LA LLIBERTAT, QUE NOMÉS S'ASSOLEIX OBRINT-SE DEL TOT AL LECTOR, I PER AIXÒ LI COSTA UN ESFORÇ TITÀNIC

aquest també és un llibre sobre la dificultat d'estar en un lloc al món. Bergen, la segona ciutat de Noruega, li serveix per veure fins on pot aguantar en un lloc; fins a quin punt es pot lligar a alguna cosa. També s'acabarà cansant d'aquesta ciutat fosca i humida, on sempre plou i tot és moll i on es pot passar vuit mesos sense veure el sol. És com si hagués de consumir d'una manera molt bèstia els llocs fins que se li fan petits, com li passa amb tot allò que té al voltant, sobretot les dones: “Aquella fredor del meu cor era horrible, de vegades pensava que jo era un Dràcula que vivia de les emocions de l'altra gent sense tenir-ne de pròpies”.

Donar sentit al temps i als records

A les entrevistes, Knausgård es mostra com un home introvertit que sempre ha viscut per dins, en la “foscor de la meua vida interior, la ineptitud de la meua ànima”. Diu: “No paro gaire atenció al món. No estic gaire present. Estic molt ocupat amb mi mateix i amb el meu cap, no estic en connexió amb el món; però escrivint ho puc estar. És la meua manera d'obrir-me”. El problema als seus llibres és un problema de sentit però també de distància: de l'espai que hi ha entre les idees i la realitat. La pregunta implícita en cada llibre és com s'ho pot fer per donar sentit al temps i als records (el problema que va obrir Proust i que no acabarem de tancar mai). Per això aquesta és una novel·la sobre la llibertat, que només s'aconsegueix obrint-se del tot al lector, i per això li costa un esforç titànic.

Tot i que els seus sentiments sempre passen pel cervell i no s'exposa mai sense filtres, Knausgård no parà de repetir que “el cor no s'equivoca mai”. Aquest joc entre raó i sentiment, entre interior i exterior, entre experiència i record, és el que construeix els llibres però també el personatge. Per això Knausgård segueix deprimat després d'haver publicat el llibre, després d'haver triomfat, després d'anys d'esforços. I per això escriurà *La meua lluita*, com un intent de resposta a aquesta tristesa vital, que no és altra cosa que la recerca de sentit. Espero no trobar-me mai la notícia del seu suïcidi, perquè els volums que intenten respondre a aquesta pregunta justifiquen una vida. ♦♦

EFE

Somnis (i amors) trencats al Londres de Kate Tempest

BORJA DUÑO

Poeta, rapera, dramaturga, novel·lista... Kate Tempest treballa amb la paraula en tots aquests àmbits i en tots es reconeix el seu estil tremendament viu, de vegades hiperrealista. Els temes sempre giren sobre les mateixes preocupacions: un jovent abatut per la violència econòmica i social d'un Londres despiedadament gentrificat que acaba ofegant qualsevol somni digne de ser anomenat així. Això succeeix a *Let them eat chaos*, el seu últim disc, però també a *Wasted*, obra teatral que s'ha pogut veure al nostre país adaptada i traduïda per Martí Sales i dirigida per Iván Morales. En aquest sentit, *Cuando la vi-*

da te da un martillo no és cap excepció. Els personatges malden per sobreviure en una ciutat hostil que no ofereix una resposta digna als seus anhels: el Pete està a l'atur i només troba feines temporals de merda, la Becky és ballarina però ha de fer massatges amb final feliç per arribar a final de mes i la Harry somia a obrir una cafeteria amb esperit de barri, però s'ha de guanyar la vida traficant amb drogues, i no precisament a petita escala.

L'autora ens introdueix als submons en què s'han de moure el Pete, la Becky i la Harry –protagonistes d'una tensió sexual no resolta-

amb un ritme picat i imatges sovint hiperbòliques (“Pete intenta somriure, però les seves faccions són aigua escorrent-se pel desaiçue” o “se li van escapar les paraules de la boca abans de ser conscient del que deia i les veïe saltironar d'un costat a l'altre, com una granota fregint-se al sol d'una vorera”). El trencadís emocional dels joves s'expressa constantment amb una intensitat que pot arribar a fatigar el lector acostumat a un llenguatge més mesurat, però en l'escriptura de Tempest la forma ens arrossega al fons. Les frases curtes i la fragmentació del relat ens

CUANDO LA VIDA TE DA UN MARTILLO
KATE TEMPEST
SEXTO PISO
TRAD. D. RAMOS
360 PÀG. / 23,90 €

transporta a l'angoixa vital dels personatges que només troben assossec en les drogues, l'alcohol o el sexe.

Fins i tot l'amor, que és un dels motors de la història, amb prou feines sobreviu en el context dibuixat per Tempest. Així, el triangle amorós que s'estableix entre el Pete, la Harry (germana del Pete) i la Becky no només es veu enterbolit per la gelosia, sinó que la trama de narcotràfic i violència dificulta enormement la perspectiva d'un final feliç. L'angoixa, que és el sentiment que predomina en la novel·la, ens deixa estabornits i amb la certesa que la literatura de Kate Esther Calvert (aquest és el seu nom de naixement) és com el seu rap: cançó protesta sense concessions que busca remoure consciències més que cap altra cosa. ♦♦